

στάτη ὑπὸ τῆς πλατάνου βεῖ μάλα ψυχροῦ ὕδατος, ὥστε γε τῷ ποδὶ τεκμήρασθαι νομφῶν τέ τινων καὶ Ἀχελώου ἱερὸν ἀπὸ τῶν καρῶν τε καὶ ἀγαλμάτων ἔοικεν εἶναι. Εἰ δ' αὖ βούλει, τὸ εὐπνουν τοῦ τόπου ὡς ἀγαπητὸν καὶ σφόδρα ἡδύ· θέρινόν τε καὶ λιγυρὸν ὑπῆχει τῷ τῶν τεττίγων χορῷ. Πάντων δὲ κομψότατον τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἡρέμα προσάντει ἱκανὴ πέφυκε κατακλινέντι τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν.» Δὲν νομίζει τις ὅτι βλέπει τὸ Ἄντρον τῶν Νομφῶν ὅπου ἀντὶ τῆς ἀμφιλαφοῦς πλατάνου ἀνθοῦσι τὴν σήμερον εἰς σκιᾶδος σχῆμα δίδυμοι φιλόραιο; δὲν ὀρέγεται ν' ἀναγνώσῃ τὸν Πλάτωνα ἐπὶ τῆς πόας κατακλιθεὶς; καὶ ἄκων δὲν ἠθέλε τις λύσει τὰ ὑποδήματα ὅπως βρέξῃ τοὺς πόδας εἰς τὸ ὑδάτιον ἐκεῖνο... ἂν μὴ εἶχε παρέλθει τὸ θέρος; Σ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ.

Τὴν 28 τοῦ Ἀθήνατος ἐγένετο ἡ ἐνταύσιος ἐγκαθίδρυσις τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἀρχῶν, ἐνώπιον τοῦ Μεγαλειότητος Βασιλέως, γεύσαντος καὶ τιμῆσθαι διὰ τῆς παρουσίας Αὐτοῦ τὴν τελετὴν, καὶ πολλοῦ ἄλλου πλήθους ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Ὁμίλησαν δὲ κατὰ τὴν τάξιν καὶ οἱ δύο πρυτάνεις, ὅτε κατατιθέμενος δηλαδὴ τὴν ἀρχὴν Κ. Π. Παπαζόη γόπουλος καὶ ὁ διαδεχόμενος αὐτὸν Κ. Κ. Φρεαρίτης. Καὶ τοῦ μὲν πρώτου τὴν ὁμίλιαν, δι' ἧς ἔδωκε λόγον τῶν πεπραγμένων, διεξοδικωτέραν οὔσαν θέλομεν δημοσιεύσει προσεχῶς, σήμερον δὲ παρατιθέμεθα ὡς σύντομον τὴν τοῦ δευτέρου.

«Κύριοι!

» Ψῆφον ὑμετέρᾳ καὶ ἐπινεύσει τῆς Κυβερνήσεως, ἐφ' οἷς δημοσίᾳ τὴν ἐμὴν ἐκφράζω εὐγνωμοσύνην, ἐπιστήμως ἀναδεχόμενος σήμερον τὸ τῆς Πρυτανείας τοῦ ἔθνικου ἡμῶν Πανεπιστημίου ἀξίωμα, μετὰ τηλικαύτας πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς τῆς πατρίδος ἡμῶν ἀλλοιώσεις καὶ μεταβολὰς, δὲν δύναμαι, Κύριοι, καταρχόμενος τοῦ λόγου, ἢ νὰ δοξάσω πρῶτον μεθ' ἀπάντων ὑμῶν, τὴν προστατοῦσαν τῆς Ἑλλάδος πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἥτις τὸ τοσχυτάκις κλυδωνισθὲν ἀκάπτον τῆς πολιτείας ἡμῶν διὰ τοσούτων κινδύνων θαυμασίως ὠδήγησε πρὸς τὸν σωτήριον λιμένα, ἐν ᾧ ἤδη πάντες ἀσφαλῶς ὀρμιζόμεθα, τῆς νεαρᾶς καὶ ἀκμαίας βασιλείας τοῦ σεβαστοῦ ἡμῶν βασιλέως Γεωργίου τοῦ Α', νύμφην σεμνοτάτην τῇ μητρὶ Ἑλλάδι προσάγοντος τὴν ἐρατεινὴν καὶ ἀνθηρὰν πλειάδα τοῦ Ἰονίου, λαμπρὸν μελλούσης ἄλλης φερνῆς ἀβραβῶνα.

Εὐδαιμον πολίεθρον Ἀθηναίης ἀγγελίης

Πολλὰ ἰδὼν καὶ πολλὰ παθὼν καὶ πολλὰ μογήσαν

Αἰετὸς ἐν νεφέλῃσι γενήσεται ἡμεῖς πάντα

» Εἰς τίνα δὲ, Κύριοι, τάχα δυνάμεθα ν' ἀναγάγωμεν λόγον φιλοσοφούντες τὰς τοσαύτας ἡμῶν προσ-αλλήλους συγκρούσεις, τὰς τοσαύτας ἡμῶν πολιτικὰς ἀλλοιώσεις καὶ τὸ τοιοῦτον μέγα τελικὸν ἀποτέλεσμα, δι' ὃ αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἀγάλλονται σήμερον, ὡς εὐαγγελιζόμενον τῇ πατρίδι νέον εὐδαιμονίας καὶ δόξης στάδιον; Εἰς οὐδένα ἄλλον βεβαίως ἢ εἰς τὸν νόμον αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, δι' οὗ τὸ παρὸν, ὡς αἰτία καὶ ἀποτέλεσμα μυστηριώδους μετὰ τοῦ ἀπείρου παρελθόντος συνδέεται. Ὁ κατὰ πρῶτον ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ θεώμενος τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα καλλιρρόου τινὸς ποταμοῦ διαρρέοντος εὐρύτι καὶ μέγα πεδίον, πηγὴν αὐτοῦ μακρόθεν πιστεύει τὴν πρῶτον αὐτοῦ ἐλιγμόν. Χωροῦντι δὲ ἀνωτέρω ὁ καταρρέακτος, ὁ ἀπὸ τοῦ βουνοῦ κατακρημνιζόμενος τὸ αὐτὸ αἶσθημα ἐμπνέει αὐτῷ ἀναβὰς δὲ τέλος εἰς τὰς πηγὰς, τὸ ὅρος αὐτὸ εἶς οὐ ἀναδύσει θεωρεῖ τότε ὡς πρώτην τοῦ ὕδατος τούτου ἀρχὴν καὶ πηγὴν· πλὴν σκεπτόμενος ὠριμώτερον καὶ βαθύτερον ἐννοεῖ ὅτι τὰ πλευρὰ τοῦ ὄρους ἠθελον ἐπὶ τέλους ἐξαντληθῇ διὰ τῆς ἀενάου ταύτης ῥοῆς. Ὑπὲρ τὸ ὅρος δὲ ἀνυψούμενος βλέπει ἀνωθεν τὰ νέφη συσσωρευόμενα καὶ καταπίπτοντα ἐπ' αὐτοῦ ὡς βροχή. Τὰ νέφη ἄρα τότε εἰσὶ δι' αὐτὸν ἡ πρώτη τοῦ ποταμοῦ ἀφορμή. Τὰ νέφη ὅμως ταῦτα ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων ἐπὶ τῶν ὀρέων σωρεύονται, καὶ ὁ ἥλιος ἐξατμίζει αὐτὸν ἐκ τῶν θαλασσῶν. Ἡ ἐλαττικὴ ἄρα τοῦ ἡλίου δύναμις εἶναι ἡ πρώτη, πλὴν ἐτι καὶ δι' αὐτὸν τὸν σοφὸν μυστηριώδους, πηγὴ τῶν ὑδάτων, καθότι ἐρωτῶμεν καὶ αὖθις τίς καὶ πόθεν αὕτη ἐν τῇ ἡλίῳ ἡ δύναμις.

» Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει, Κύριοι, καὶ εἰς τὰ μέγала συμβεβηκότα τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ πράξεις ἡμῶν ἐν τούτοις ὡς καὶ αἱ ἐνέργειαι εἶναι ἀπλαῖ συνέπειαι αἰτιῶν προγενεστέρων ἡμῶν καὶ ἀρχαιοτέρων, ὧς κληροδοτοῦσιν οἱ πατέρες ἡμῶν, ὡς τοσχυτα τοῦ βίου ἡμῶν προβλήματα, ἃ τινὰ δέον ἵνα λυθῶσι πολλάκις διὰ μεγάλων ἀγώνων καὶ θυσιῶν.

» Ἰδρῶτα θεοὶ τῆς ἀρετῆς προπάροιθεν ἔθηκαν.

» Τὸ ἀγαθὸν δὲν παράγεται δυστυχῶς ἐν τῷ κόσμῳ τῆς ἱστορίας διὰ μόνου τοῦ ἀγαθοῦ. Ἡ φύσις ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐεργεσιῶν, ὧς ἐπιχέει ἀφθόνως ἐπὶ τῆς γῆς, μαστίζει πολλάκις αὐτὴν διὰ καταιγίδων καὶ θεελλῶν, διὰ πλημμυρῶν καὶ σεισμῶν, πιστῶν εἰκόνων τῶν τρομερῶν συμφορῶν, αἱ τινες ἐκ διαλειμμάτων ἐνσκήπτουσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἡμετέρων κοινωνιῶν, ὡς ἀναγκαστικὴ συνέπειαι τῶν ἀμαρτιῶν τῶν ἡμετέρων προγόνων καὶ πολλάκις ἡμῶν αὐτῶν.

» Πόλεμος πατήρ καὶ βασιλεὺς καὶ κύριος τῶν πάντων

κατὰ Δημόκριτον· καὶ ὁντως ἐν τῷ κόσμῳ τῷ ὑλικῷ καὶ πνευματικῷ οὐδεμία ἐλευθερία ἄνευ πολέμου,

οὐδεμία εἰρήνη ἄνευ δυνάμεως, καὶ οὐδεμία ἁρμονία ἄνευ ἀντιθέσεως καὶ διαφορᾶς.

Ἐκ τῶν διαφερόντων καλλίστην ἁρμονίαν καὶ πάντα κατ' ἐρίν γίγνεσθαι.

Μόνον οἱ εἰρηνικοὶ ἐκεῖνοι καὶ μέτριοι ἄνθρωποι, οὓς θερμαίνει γλυκεῖα καὶ ἱλαρὰ φιλανθρωπία ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, οὓς μᾶλλον τὰ παρόντα δεινὰ ἐκπλήσσουν καὶ πτοοῦσιν, ἢ αἱ ἐλπίδες τῶν μελλόντων ἀγαθῶν διεγείρουσι καὶ ἐξάπτουσι, τὰ μέτρια ταῦτα πνεύματα καὶ οἱ δαίλοὶ χαρακτῆρες, πανταχοῦ ὅπου καθορῶσι τὴν ἐξέψιν τῶν παθῶν, τὰ ὅπλα προκληθέντα ὑπὸ τῶν ὅπλων, τὸν κερκυνὸν ἀντηχοῦντα εἰς τὸν κερκυνὸν, ὀλοφύρονται καταρώμενοι τὸν πρῶτον τεράζαντα τὴν προσφιλεῖ αὐτῶν ἡσυχίαν. Οὐχ οὕτως ὅμως κρίνει περὶ τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ὁ φιλοσοφῶν περὶ ταῦτα ἀνώτερος καὶ ὑψηλότερος νοῦς· καθότι πρῶτον μὲν, Κύριοι, λαὸς τις ἢ ἄνθρωπος, ὅς ἐν τῷ βίῳ αὐτοῦ οὐδέποτε συνεκρούσθῃ, οὐδέποτε ἐπολέμησεν, οὐδέποτε δυσάρεστον τι καὶ ἐναντίον συνήνησεν, εἶναι τὸ πάντων τῶν ὄντων ἐλαινότατον, διότι οὐδέποτε ἔγνω αὐτὸς ἑαυτὸν, οὐδέποτε ἀνυψώθη εἰς τὴν συνειδήσιν ἑαυτοῦ, οὐδέποτε παρέσχεν αὐτῷ ἡ τύχη, ἡ αἰετοῦ τοὺς ἀρίστους προσβάλλουσα ἀφορμὴν, ἐν' ἀναπτύξῃ πάσας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις διανοητικὰς τε καὶ ἠθικὰς. Τοιοῦτος λαὸς καὶ τοιοῦτος ἄνθρωπος δὲν διαφέρει πρὸς τῆς νεκρᾶς θαλάσσης, ἢ σαπροῦ τινος καὶ λιμνάζοντος ὕδατος· ἔτι δὲ πᾶσαι ἐν γένει τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν αἱ προσπάθειαι, ἐκτὸς ὀλίγων μερικῶν ἐξαίρέσεων, τείνουσι πάντοτε πρὸς τὸ βέλτιον, πρὸς τινὰ τάξιν τῶν ὄντων δικαιότεραν καὶ κρείττονα. Οὐδέποτε βεβηλὴς ἡ τελειότης θέλει εἶσθαι ὁ κληρὸς τῆς θνητῆς ἀνθρωπότητος, πλὴν ὁμολογητέον ὅτι ἡ τελειότης αὕτη καὶ τοι ἀνέφικτος, ἀποτελεῖ πάντοτε τὸ ἰδανικὸν τῶν ἀνθρωπίνων σκοπῶν καὶ προθέσεων. Ἰσως, Κύριοι, τὸ γεωμετρικὸν τοῦ ἀσυμπτότου φαινόμενον θέλει ἐπαναλαμβάνεσθαι αἰωνίως ἐν τῷ πολιτικῷ καὶ ἠθικῷ. τούτῳ κόσμῳ, πλὴν ἡ ἐλπίς μόνη τῆς προσεγγίσεως ἀρκεῖ ἵνα ἐξέλθῃ πρὸς τὸ καλὸν, τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ μέγα, τὰς εὐγενεῖς καὶ ἡγεμονίας ψυχάς. Ἄλλως δὲ καὶ ἡ παγκόσμιος ἱστορία ἀποδεικνύει, ὅτι καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζωηροτάτων πολιτικῶν τρικυμιῶν, αἵτινες ἀπειλοῦσι τὸ σύμπαν νὰ κατακλύσῃσιν, οὐδέποτε ἡ φωτεινὴ τῆς θείας προνοίας ἀκτὶς ἀπέλιπε καὶ στιγμιαίως νὰ διασχίσῃ τὸ σκότος, μακρόθεν τὴν αἰθρίαν προαναγγέλλουσα, καὶ αἰσιώτερον μέλλον τοῖς ἀνθρώποις προοικονίζουσα. Τί δὲ ἄλλο καὶ τὰ τελευταῖα μεγάλα τῆς πατρίδος ἡμῶν γεγονότα ὁμολογοῦσιν, ἢ ὅτι τὰ πάντα ἀκαταλήπτως ἐν τῷ κόσμῳ διοικοῦνται ὑπὸ τῆς θείας προνοίας, καὶ ὅτι ἡ ἀνθρωπότης καὶ τοι πολλὰκις φαίνεται ἐπὶ χρόνον τινὰ ὀπισθοχωροῦσα, διη-

νεκῶς ὅμως ἐν τῷ συνόλῳ τῆς πορείας αὐτῆς τελειοποιεῖται καὶ βαίνει εἰς τὰ πρόσω καὶ κρείττω;

»Ποσάκις τάχα πρὸ μικροῦ νέφθι ζοφερά δὲν κατέκαλυψεν τὸν κοινωνικὸν ἡμῶν καὶ πολιτικὸν κυκεῶνα. Ἀλλ' ἐκ τοῦ χάους τούτου θαυμασίως ἀνέτειλεν ἄνωθεν ἡ ῥοδοδάκτυλος ἠὼς προφανοῦς τινος μέλλοντος εὐτυχέστερου καὶ κρείττονος. Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς νῦν κυρίως ἀπόκειται, ἵνα τὰς πρώτας ταύτας ἀκτῖνας τῆς ἀνατελλούσης ἐκ νέου εὐτυχίας ἡμῶν, καταστήσωμεν εὐκλείας καὶ δόξης λαμπροτάτην ἐστίαν. Καθότι ὡς τὸ ἄτομον, φύσις καὶ ἦθος ἀναπτύσσουσι καὶ κατ' ἄνθρωπον τελειοῦσιν, οὕτω καὶ τὰ ἔθνη, αἱ μεγάλαὶ αὐταὶ ἀτομικότητες, διὰ τῶν αὐτῶν προάγονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ μεγαλύνονται. Ἰκανότης, εὐφυΐα, τόλμη, ἀνδρεία πάντα ταῦτα ἀφθόνως ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπεδαφιεύθησαν εἰς τὸ ἔθνος ἡμῶν. Ἦθη δὲ καὶ ἔξεις ἀγαθαί, προσεπιβουλοῦσαι τὴν εὐγενῆ καὶ γενναίαν ταύτην φύσιν τοῦ ἔθνους, πᾶσαν αὐτῇ ἐπαγγέλλονται εὐημερίαν καὶ δόξαν. Εἴθε δὲ ἡ προστατούσα τῆς Ἑλλάδος πρόνοια τοῦ Θεοῦ, εἰς τοῦτο μάλιστα διευθύνει· πᾶσαν τῶν κυβερνώντων ἡμᾶς τὴν φροντίδα· εἴθε καὶ κατὰ τοῦτο ἀποτελέσαι ἐποχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἔθνους ἡ πᾶν ἀγαθὸν προοικονιζομένη ἤδη ἀνθηρὰ βασιλεία τοῦ πεφλημένου ἡμῶν βασιλέως Γεωργίου, ὑπὲρ οὗ πάντες σήμερον ἀπὸ καρδίας μιᾷ φωνῇ ἀνακράζομεν «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!»

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.

Τῷ φίλῳ Σ. Μ—ίδῃ.

Ἐκ τοῦ Ἰστροῦ μ' ἀκράδατον βίαν,
Ἐν τῷ μέσῳ θαθείας ρυκτός,
Σύννον φέρει ἡ ναῦς ρεαλίαν,
Ἐκσπασθέντα ἐκ στήθους μητρός.

Ἐκ τῆς ἄρκτου ὁ ἄνεμος πνέει,
Καὶ τὸν πόρτον βαρέως ὠθεῖ
Μηνῶν ἔνδεκα νήπιον κλαίει,
Τὴν μητέρα του τοῦτο ποθεῖ.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ νηπίου ἀκρίτου,
Ναυτιάσειος θῦμα νεκρὸν,
Κεῖται ἄχθος νηὸς νεοδμήτου,
Κεῖται ἄπρους μὲ βλέμμα στιλπνόν.

Καὶ πλησίον, τὸ θῦμα φυλάττων,
Ἀραγ' ἴσταται μέλας ὠχρὸς